

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

WALLIN W

Claf Osterlin
1913.35.

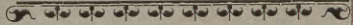
WILLIAM STANGE

GNISTOR

DIKTER

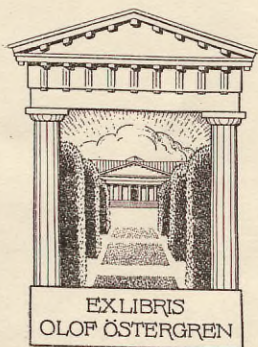

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

D2036

A. 0. 25.

W. Stange - W. Wallin

GNISTOR

DIKTER

AF

WILLIAM STANGE

GÖTEBORG,
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI
1889.

G N I S T O R

D I K T E R

W I L H E L M S H A R P

Small, faint text at the bottom of the page, likely a printer's mark or publication information.

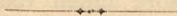
Till Läsaren.

Jag kommer i den vår,
då tankens glandelhår
sin udd i lifvets svälde körtel sticker;
från gömsle, där det bor,
det söker öppnad por
att tömma saft, som anden vederkvicker

Jag kommer på en tid,
då solen nog ler blid,
fast hon på digra åskmolnskullar dansar;
det mullrar då och då
men dundret slut skall nå
och dager strömma, som alt lifvet ansar.

Jag kommer ej i ståt
 vid slagna trummors låt,
 ej med det larm, som häfs att lystring väcka;
 tag dock mitt kväde mot
 och brist ej ut i knot
 om din förväntan helt det skulle gäcka.

Jag kommer med en skörd
 i diktens dräkt framförd,
 af hvad å blomsterväg jag läckrast funnit;
 njut doften om du vill,
 den är dig ägnad till —
 fördöm ej nitet, som hos samlarn brunnit.

Ungdomspassion.

Skulle jag icke fånga
 huldaste tärna dig,
 smeka den mjälle barmen,
 trycka dig intill mig;

skulle jag icke suga
läpparnes drofvosoft
af dig, *du nye tanke,*
buren af snillrik kraft.

Skulle jag icke famna
fagraste rosen min,
klämma dess lena former,
blicka i ögon in;
skulle jag icke ösa
kyssar i hennes kalk
nyaste tidens lära,
kry som en yster skalk.

Skulle jag icke klappa
jungfrun med rosig hy,
tjusas däraf att ofta
få till dess läger fly;
skulle jag icke längta
efter ditt täcka bo,
mening, som häfdar rätten
för mig att fritt få tro.

Skulle jag icke sofva
 mjukast invid ditt bröst,
 drömma så rika drömmar
 manad utaf din röst;
 skulle jag icke brinna,
 låga för dig som glöd,
mod-du, som trotsar våldet
stadigt intill din död.

Skulle jag icke offra
 stunder och mynt på den
 sötaste lilla tösen
 nattimmans bleka vän;
 skulle jag icke slösa
 ömmaste ord om dig,
bok-du, som rikligt nya
synvidder bjuder mig.

Skulle jag icke dåras
 af dina blickars glans,
 rusas af bröst, som sväller
 fritt uti böljig dans;

skulle jag icke jubla,
 när jag dig blottad ser,
sanning, som slöjor dolde —
slöjor, som smutsats ner.

Skulle jag icke hvila
 sällast uppå din arm,
 tråna efter att äga
 dig med din mun, din barm;
 skulle jag icke önska
 dö i din ljufve famn
jordens skönaste under,
njutning i kvinnohamn.

Den sovande prinsässan i den förtrollade skogen.

(Sagomotiv).

Prinsässa lilla näpen, söt,
 du somnat i alkovens sköt
 till hundraårig dvale

och alt, som lekte rundt kring dig,
till sömn och hvila lade sig
i skogen djupe, svale.

Nu slottet står af massa gömdt
och tomt på lif, som fordom drömt
hvad ljufvast, skönast, rikast drömdes.

Ej skratt, ej munterhet, ej dans,
ej sång, ej doft af rosors krans
mer märkes — *alt* att sofva dömdes.

Men skall det icke klinga snart
ditt glada skratt, så underbart,
så älskligt klart,
som allt till lifvet väcker?

Där komma skall en fager prins —
jag spådomsorden väl nu mins —
han kysser purpurmunnen
och ögat ditt slås upp med hast,
i samma stund, som bojan brast,
skall friheten bli funnen.

Ack, skynda prins i skogen in
och rosenkindad ungmö finn

och kyss de läppar friske, skäre. — —
Kultur hugg ned med yxa blank
 mosslupna stammars höga skrank,
 gör väg och skingra natten; käre
 smek sanningen, att upp hon slår
 sin blick, så skall, när kyss hon får,
 på jorden vår
 du skåda *mänskolyckan*.

Forskaren.

Han spände tankevingen,
 flög djärf ur trånge buren;
 han styrde öfver muren
 mot fjärran dolde tingen.

Årslånga nätter svunno,
 dem sparsam stråle lyste;
 förhoppningar de hyste,
 som dock likt stjärnor brunno.

Framsynte spanarn hånad
törnströdda stigar plöjde,
vid nya under dröjde
att forska, bli förvånad.

Omsider såg han blänka
en sanning stor och härlig,
ej oklar och förfärlig
skapt att förnuftet kränka.

Nej full af ljus hon glödde,
oändlig glans hon ägde;
för henne frihet vägde
mer, än hvad tvånget födde.

Så bars hon fram i dagen
nyfunnen sanning, sedan
af varsam hand hon redan
renfäjad stod och tvagen.

Och fördomsfria sinnen
lofsjöngo och förnöjdes;

men af fördomen höjdes
ett skri om våld på minnen.

Förföljd han blef, som letat
ur dunklet opp det *nya*,
ty makt i murken lya
med tänkarbragd han retat.

Flyktingen.

En nattsvart uf på ett lutande torn,
jag hämtar mig hvila i kvällen;
min klo sig klängt vid det korset nu fast,
som kröner så dome som kapällen.

Mitt öga späjar med virrig blick
mot strimman, som dager bebådar;
det känns, som en pil göte gift i mitt bröst,
när så jag kring näjderna skådar.

Min vinge den hänger så slokig och tung
af jäktande irrfärder mattad;
min dräkt mig tycks vara båd' lurfvig och ful —
jag undrar ej, jag blir utskrattad.

Men svårast af alt är den skarpe eld,
som kommer mitt hjärta att svida,
som nödgar mitt väsen i nattlig stund
i gränslösa smärtor sig vrida.

Då stiger mot höjden ett rop, ett skri,
som minner om döendes plågor;
då käns, som min kropp, min kraft och mitt hopp
förtärdes af fråssande lågor.

Förföljd jag flugit från land till land —
en stund jag har blifvit fördragen,
men ljuset kom inom kort och dref
mig bort med den gryende dagen.

Hvar fins väl den borg, dit ej ljuset når,
där flyktingen ro blir förlänad?

Kan mörkrets uf icke vänta att bli
för evigt på jorden betjänad?

Där hopas de askgråa, ljustomma moln
kring slumrande bygder i natten —
men ve — far ej ljungeldens hväsande pil
med ljus ut kring land och kring vatten.

Och höjer sig ej bakom åskmolnens mur
en sol, som ej än varit fången. —
O, lyft dig min vinge! Bort måste jag fly,
tills jag på min färd blir förgången;

BILDER och REFLEXIONER.

Aerolither.

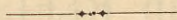
I flockar ærolither drogo
ut öfver nattblå himmels fäste!
i glans de gyllne kretsar slogo,
som lyste ned till mänskors näste.

De döko upp ur mörka djupet,
 de blänkte fram men blixtsnabt släcktes
 och loppet blef tilländalupet,
 förrn banan ut till fullo sträcktes.

* * *

Säg om bland konstnärshimlens stjärnor
 du ærolither ej uppspanat;
 om ej du sett, hur rika hjärnor
 förintats förrn sig ryktet danat?

Du ofta såg, hur natten häfde
 sitt dok ned öfver nyssfödt snille;
 du såg, hur ödet sorgflor väfde,
 förrn anden utsagt, hvad den ville.

Vågbrytaren.

Han sticker sin arm i hafvet ut
 frivågen ett väldigt, trotsigt spjut,
 som frustande böljor delar;

han gör på den svallande sjögång slut
och styf i orkanens döfvande tjut
det störda hafslugnet helar.

* * *

Bjud trots du ande mot dyning svår,
om skyhög än den emot dig går,
høj spjutet ditt frimod sanna;
stå säker och trygg som orubblig mur,
ty komma än vågor i bålstor skur,
skall viljestyrka dem stanna.

Isgång.

Flodan bräckt sin boja tung,
yr han hän mot hafvet stormar;
stolt, friboren, käck och ung
strida hvirflar vred han formar,
lyfter på sin sege arm
isblock upp i soldag varm.

Skimrande i silfvergrått
 blocken sig till bärg upptorna,
 segla hän med strömmen smått
 like drakar höganborna
 styfva utan håg för tvång
 undan öfver böljans gång.

Strömmen fradgas, skummar hvit,
 vågor brottas, isbärg trängas,
 dånet vidgas; bit för bit
 spröda block i ytan sprängas;
 uti solsken blixtrar skönt
 stålblå is i hvitt och grönt.

Bryggor, som i vägen stå,
 slitas sönder, splittras, krossas;
 broar sina stötar få,
 pelarne från spannen lossas;
 undan sopas löst och fast
 utaf isfyld flod med hast.

Men där stod dock stark en bro,
 hvars landfästen icke rubbats;

hård var hennes pelarklo,
 blockens spetsar mot den trubbats;
 hög stod bryggan lik en båk,
 som i ljus för grundfast språk.

* * *

Då där blir på livvets flod
 isgång för dig, unga släkte,
 se då till, att hon är god,
 bron, hvars djärfva hvalf du sträckte;
 se att bryggan, som du lagt,
 grundad står på sannings makt.

Väderkvarnen.

Rå bärgåstoppen har du stått
 i månet flytt decennium;
 hvad en gång sken så nytt har fått
 för grånadsmanteln lämna rum.

Än viftar vingen din dock snält,
 när stormen susar dig emot,
 om än du darrat, ej du fält
 ditt hufvud för det ilska hot.

Men lugnt du går och ej i ras,
 du håller stadigt måttlig fart;
 du vill din arm ej slå i kras —
betänksamhet det är din art.

* * *

Du späda nytid är ett barn,
 som bär förhoppning i ditt sköt,
 men lär af bärgsatt väderkvarn,
 hvori du än dig mäst förbröt.

Korsbärare.

I vrån där kröp en spindel i ett nät,
 på ryggen bar han uti punkter hvita
 ett kors, som tidigt fästes på hans kropp,
 det fått hvar dag än mera fast sig bita.

Ej tiden plåna kan dess stämpel ut,
 ej ödet skilja honom från det håller,
 det följer honom jämt på all hans färd,
 om form det skiftar, dock ej färg det fäller.

* * *

Här kråla skaror utaf spindlar visst,
 som under tunga korsens bördor digna,
 de svettas, blöda, tröttnas, fångas upp
 i nät, där sorgeskepnader dem signa.

Men hur de fäkta under mödans ok,
 de bli ej kvitt det kors, dem födseln brakte;
 vi se dem slita, se dem mattas, dö
 uti hvart armodshem, som vi betrakte.

Bärgsprängare.

Där satt på skrofliga bärget en hop
 af karlar med spett af järn,
 de borrarde hål i stenig vägg,
 i malmgångars skyddande värn;

de höggo med slaghamrar stadigt i takt
 med entonig, skrånande sång,
 och trängde med spetten så småningom ned
 till djupare lagrenas gång.

Så gräfdes med slag och med hugg en mängd
 af hål där i bärgväggens sköt,
 de fyldes med krut och med stark dynamit
 en laddning, som sprängkrafter slöt;
 sen tändes stubintråd, som eldslågan bar
 osynligt i hålorna ned
 och våldsamma strömmar där satte i svall
 med bölgång så sjudande vred.

Lösslitna kringflögo stenflisor och block
 vid knallen, som tonade dof
 och väldiga gap fläcktes upp i det bärg,
 som nyss under mosstäcke sof;
 alt vräktes af sprängande krutladdning bort,
 när bärghällen vändes i grus
 och klyftor, som förr icke dagen sett,
 de stodo nu fulla af ljus.

Så sprängas i tidernas skiften ock bärg
 af borrhade, krutfylde hål,
 som tändas af glödande gnistor ifrån
 det växande missnöjets bål.
 Banbrytarne peka på hinderligt block
 med klarsynt och oförskräckt vett
 och kommande kämpar med duktigt mod,
 de spränga med krut och med spett.

Folkökning.

På bondgårdsplanen stoja
 och rasa om i munter lek,
 ej fängslade af boja,
 ej bundne utaf pjåsk och smek
 och klemig modershand så vek,
 nej fria utan tyglar,
 i kamp, som ömhet pryglar
 och väcker lust och kraft och mod,
 nu många barn, en flock så god

uti hvars ådror flyter
ett friskt och kärnsundt blod.

* * *

Det finnes de, som säga,
att *många* barn är fel — ja brott
af mödans son att äga,
men om du ut från staden gått
till bondgård sund och där har stått
i solvän, vårlig timma
och sett barnhopar stimma
och tumla om och slåss och le,
då vill jag alt i världen ge,
om ej du stämmer in i
de ord, du här kan se:

Dig barnaskara öka,
som ammas under bok och lind,
som hälsa läres söka
i skog, på bärg, bland luft och vind,
där vår- och sommarsol din kind
med friska rosor täcker,

där dig *naturen* väcker
till lefnadslust och vidgar ut
den blick, som ej på lif ser slut
och fröjd i mödan bringar
slösaktigt utan prut.

Du hop det är, som draga
i världen fram det starka skall,
som pjunkig ej skall klaga,
om hård och tung blir dagen all,
som upprätt står, om än ett fall
dig oblidt öde vållar.
Om blodmängd svett dig skållar
på stridfull väg i glödsols väkt,
du bär dock fram i ljusan dräkt
förhoppning, friskhet, glädje,
du unga bondesläkt.

Skogsbilder.

Furor stodo lugnt uppvuxna
 icke trängda, icke skymda;
 gröna voro deras stammar,
 mossbelupna, safutsugna;
 kronorna de voro kala,
 sepiebruna, glesa, tomma,
 utaf solens strålar svedda.

Månne icke du dem skådat
 furorna de nakna, höga,
 som ej svåra öden följa;
 solen blott så het dem bränner,
 där de stå och hopvis tömmas
 på den friska saft, som gifver
 träden styrka, växt och grönska.

* * *

Furor stodo vresigt böjda,
 krokiga, ej resligt höga;
 sköna voro deras kronor,
 stammen bar sin rene tonfärg

dunkelgröne barren glänste
och spred hartsrik doft i rymden,
när dess uddar solen kysste.

Männe du ej sett ock dessa
furorna de sega, starka,
krökta kanske, kanske fula,
men de ha ej nakna toppar;
de i hårda öden pröfvats,
därför ha de saft och kärne
och den friska grönskans fågring.

* * *

Unga björkar späda, fina,
ljusa såsom gräs på ängen,
veka som den mjuke sälgen,
klädde kullarne i brynet;
fagra lyste de i solen,
lätta löfven härligt blänkte
och den hvite näfvern glänste.

Har du icke sett de björkar,
leende i hoppets solljus,

som i vårens dagar stråla
 utaf lif och lust och glädje;
 rene stammen, barnslig tanke,
 tittar fram i oskuldsglansen
 spenslig fast med kraft att växa.

* * *

Unga björkar klena, slagna
 utaf väderskiftens nycker,
 än af sommarhetta brända,
 än af kylig nare bitna,
 syntes stå bland friske hopen;
 men hos dem var alt förtorkadt
 och de stodo blott som skuggor.

Har du icke äfven skådat
 ibland ungskog plantor svaga,
 som förkväfts uti sin vårdag
 och förtorkats i sin sommar;
 har du icke sett de brutna,
 hvilka tidigt storm aflöfvat
 och ett vidrigt öde nedgjort?

* * *

Bäcken lekte oförvägen
 yster dansande sin bana,
 fräsande mot sten och klippa,
 stänkande af skummig fradga
 hvita pärlor öfver blommor,
 som på stranden väna logo
 och af plaskandet berusats.

Märkte du ej, huru en gång
 dina känslor yra foro
 fram på skilde fjärranfärder,
 hur de ville stänka, skvalpa,
 brottas med hvar synlig klippa;
 kände du ej svallningsvågor
 sjudande med brus af modet?

* * *

Några sippor lågo brutna,
 trampade af tunga fötter,
 krossade af hårda stegen;
 fägringen och doften ingen
 mera varsna kunde, ingen
 håller gissa till, att skönhet
 en gång ljuf de hos sig gömde.

Säg om du ej fann vid vägen
 blomster, som så sköna stodo,
 då när vårsol sakta värmdde;
 så kom råhet, som förkrossar,
 rörde fina, lena bladen,
 bröt med grofva händer stängeln
 och göt död i blommans sköte.

* * *

Små linneor vuxo spridda
 under mörka granars hägnad,
 deras färg var icke praktens,
 deras form om blyghet talte:
 men ur oansenlig örtekalk
 steg en doft, som trängde vida
 rusande med välluktsångor.

Mötte du ej också manne
 på din vandring blomster ringa,
 som ej strålade i färger
 eller lyste utaf stolthet;
 såg du ej dem, dock du kände,

deras fina dofter stiga
från hvad ädelt skett i tysthet.

* * *

Flitigt samlades där grenar,
som af träd i stormar fallit;
hem att brännas skulle knippet
och af lågorna förtäras,
buntadt hop det blef och slungadt
i den eld, som fråssa ville
på det affall, som var själfdödt.

Såg du icke, när det stormat,
mängder utaf döda kvistar
af det starka vinddrag knäckas
i de fogar, hvilka stelnat;
bort de fördes sjuka skotten,
som ej lifskraft mäktat hålla,
bort att brännas och förintas.

* * *

Men hvad skönast är i skogen
jubeldrillen, fågelsången,
smäktande jag klinga hörde;
ur de djupa gömslen rann den

fram utöfver ljusa kullar,
öfver blomsterklädda backar
rik på glädje, klang och skiftning.

Och hvad skönast är i lifvet,
är det icke njutningsstunden,
är det icke kärleksglöden,
när den ler ur sälla ögon;
är det icke glädje buren
utaf späd och åldrig tunga
fram i sång, som lycka tolkar?

Är det icke jublet ammadt
och af glada hjärtan njutet;
är det icke skrattets toner,
som från friska läppar flyga;
är det icke fröjd, som sväfvar
fri otyglad ut att muntra
dem, hvars sorg förbittrar lifvet?

Återfunnet.

Nu sägnen gammal är, men jag ändå
vill den förtälja, ty vårt unga släkte
står rådvilt i det sken, som sprider sig
från sol, som tätnadt morgontöcken bräckte.

När strålen skjuter fram och ögat når,
förbländad späjarn full af tvifvel går
ut emot dagens värf och hjärtat svider,
ty i dess djup utkämpas bittra strider.

Svårt blir det för en hvar, som ej har kraft
att vidga tanken och i nya ljuset
ej skilja mäktar på, hvad värde har
och hvad, som bundet är vid fördomsgruset.

* * *

Han var parisare och fattat om
han hade tidens nyaste ideer;
hvad åldrigt ting, som än ej brutits ner,
han liknade vid tynande pygmeer:

de skulle vändas inom kort i stoft,
ty unken var ju deras räst af doft.

Bland slika skapelser var ett begrepp,
som honom föreföll mäst dumt af alla:
begreppet *fosterland*; hvar gång det ord
han hörde, göt han ut sin afskys galla. —
Han var kosmopolit; — men dock till sist
blef lifvet tråkigt och oändligt trist.

Hvad var att göra? Jo, att resa ut!
Han gör en lusttur ner till Algeriet;
där fans ju ändock någon smula nytt.
Han längre kom — och ökensceneriet
med hemsk en ödslighet det fylde snart
hans själ med tankar af alvarlig art.

En kväll han såg uppå Saharas fält,
hur solen sof på gyllne purpurbädden;
han såg oändligheten, hvori jorden sjönk
som i en bågare med eld på brädden;
oöfverskådligt fjärran han i dag
såg famna hans oändligt lilla »jag».

Hans inre pinas af en sådan syn
 så stor, hänförande, så full af välde,
 men smärtan flyr, ty ödet i hans väg
 en gränsstation här utposterad stälde,
 ett fäste, hvori fransmän höllo vakt
 mot fiender i denna öde trakt.

Och glädjen svallar lik en häftig våg
 uti hans barm, när *landsmän* han får möta,
 män, hvilka tala samma språk, som han,
 män, hvilkas känslor alla hopastöta
 i samma punkt som hans; dock män, som lärt
 att ära det, som han bort hålla kärt.

Här stodo de som trogne slafvar nu,
 som plikt och disciplin i aktning höllo
 och fjärran, fjärran från de käre hem
 på hvilka allas deras tankar föllo,
 de stodo redo här med svärd i hand
 att offra lifvet för sitt *fosterland*.

Han ser dem samlas, när sig dagen slöt,
 omkring en fana: *franska trikoloren*,

han hör dem stämma upp högtidligt, skönt
sitt korum; — ack, lik fågelsång om våren,
alt i hans hjärta väckte känslor opp
så varma, rika som hans barndomshopp.

Så byttes sången om — det visor blef
men glada, välbekanta hemlandstoner,
de fingo här ärsätta vännens smek
och barnens glam — här uti söderns zoner;
vid fosterländske melodiens klang
det var, som hemmet fram ur öknen sprang.

Turisten lyssnar — brister ut i gråt;
i djupet af hans inre känslor spira,
som plåna ut den afsky, nyss där fans,
men till en ny åskådning snart de vira
sig hop, och här att älska lärde han
sitt *fosterland*, som så han återfann.

* * *

Så lyder sägnen, *han*, hvarom här skrifs,
en gång berättat den och lagd på minnet

den vittna kan, det dock en torfva gifs,
som framför alla dyrast är för sinnet.

Men ej med dikten prisas krigets lek,
ty mins hvartill hon allra först dig råde:
skilj väl emällan nyfödd visdoms ek
och fula tistlar, som en forntid sådde.

Mott och mal.

En päls i garderoben hängde,
han var af pigorna förgäten
och sågs af mott och mal uppäten,
när ut-och-in man honom vrängde.

Han genast slängdes ut på stängen,
blef vädrad och från malen renad,
men luftningen var så försenad,
att hjälp ej ärbjöds denne gånge.

* * *

Se till om du ur skrubbar dina
 har någon fordomspäls förgätit
 att taga ut, förrn malen ätit
 sin gång i den och gräft sin mina.

Har du ej glömt det, skall, när stormen
 drar isande och kall kring bygden,
 du med din päls ärfara dygden
 i luftnings- och renpiskningsformen.

TAFLOR och INTRYCK.

Sällhet.

Sängkammare så utsökt fin, så täck,
 med spetsgardiner, glittrande tapeter;
 på golfvet tigerfäll och bord med duk
 med mängd af virkade gudomligheter.

Du Amor såg i marmor titta ned
 ur slöjan på den svarte piedestalen

och i kåsösens mjuke famn nu låg
en flicka, som nyss återvändt från balen.

I taket skyld af rosenfärgad skärm
en lampa brann, som öfver rummet strödde
ett purpradt sken — det bröts i prismors glas;
liksom i pärleskrud det hela glödde.

Mön pustat ut, fast bröstet ännu lopp
som stormkysst våg i solomskimrad böljning.
Hon klädde af de fina, våta plagg,
som nyss sändts ut i nattlig dans till sköljning.

Snart satt hon blott af snörent linne prydd,
med barmen oskyld af solfjädern svalkad; —
det föreföll, som vore lossnad dräkt
ned öfver svettigt bröst med afsikt halkad.

Den sköna, unga sett på mjällhvit barm
två rundningar den sista tid sig höja,
de börjat prydas utaf skär rubin,
de velat stundom hemlig svallkraft röja.

Hon såg dem åter nu vid lampans sken,
 hon såg dem fylliga med sidor spända
 och in de lyste uti ögats djup
 rubinerna med glans, som ville blända.

I glansen drömde hon sig fram till dag,
 då till de rundningarne skulle tryckas
 en tunga späd, en gom, som tand ej fått,
 en barnakind, som sågs af rosor smyckas.

Vid barmen tindra skulle ögon små
 med bild uti, som ljuf berusning sände.
 Ack, där hon satt och drömde, i ett nu
 hon kvinnolifvets högsta sällhet kände.

Innestängd.

I vårdag med klarblå luft
 och solglans på pärledagg
 stå saffyllda, höga träd.
 i knoppfriska, gröna plagg,

Och fågel från södern sänd
slår jublande, gäll en drill,
så ekande vrår och hörn
ge uttänjda svar därtill.

Då stiger på trädgårdsgång
en fru med sin dotter fram,
den förre med trumpen min,
den andra ock alvarsam.

Frun mäter med ögats blick
så täppornas längd och bredd
som måste hvar bit i år
lik fjolårets blifva redd.

Som skulle en hårsman ej
trädgården få vika af
från form, som en hänflydd tid
med stelhet åt honom gaf.

Men dottern med lätta steg
mot planket sig smyger bort;

hon finner ej lifvet här
fullt så som därinne torrt.

Här kvicknar i vårljuf prakt
det yngsta af tidens hopp,
här kväller en ström af lif
ur sjudande källsprång opp.

Hvarthän hon ser, så fritt
otygladt alting trifs
och upp till värkningskraft
af sol och värme drifs.

Snabt flödar så rik en lust
in i hennes trötte barm,
som har i ett tvångfullt hem
på lifsglädje sugits arm.

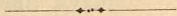
Och tjusad af främmande fröjd
hon klifver på plankets slå
och låter en spjånande blick
ditut öfver ängen gå.

Hon ser på grönskande plan
längst borta en mössa vit
och välkände mannen klädd
i luftig hvardagshabit.

Han ser henne, hälsar gladt
och viftar med mössan om,
men då ifrån modern kärft
ett rop dit till flickan kom.

Det tvingar i ögonvrår
de bittraste fårar fram,
som döljas fast mödosamt
af minen så alvarsam.

Och lefnadslusten på nytt
sig finner tillbakaträngd
och ungdomshågen blir matt
och känslan helt innestängd.

Förblödning.

H solbränd hage,
 där fåglar häckat,
 hon gick och tänkte
 på hopp, som gäckat;
 hon såg små ungar
 i dunklädd rede;
 och bröstet häfdes
 af ifrig vrede.

Hon en gång drömde
 som fågelparet
 om haf af lycka
 ej än befaret,
 men stund snart grydde,
 som vinden vände
 och ljufva drömmar
 snabt togo ände.

Han, som hon smyckat
 likt prins i sagan,

blef ständigt ämnet
för hennes klagan;
men hård en fader
och hjärtlös moder
sig brydde föga
om tårefloder.

Och kinden lyste
ej skär och fager
som förr och form, som
var rund, blef mager.
Kring munnen lade
sig svårmodsdraget;
ungdomligheten
dog och behaget.

Hon fick ej äkta
den man, hon valde,
och därför henne
förtviflan kvalde;
och hvarje suck tog
med sig en droppe

utaf det blod, som
höll kraften oppe.

Vid ruinen.

Raseradt låg det gamla slott;
af murkna murar
fragmänter blott man såg — en gång
de kanske varit fångselburar;
de kanske en gång tvåtts utaf
så heta tårar,
som flöto ymnigt här, fast nu
af all den sorg man intet spårar.

I hörnet intill muren tryckt
där växte ensligt
en yppig rosenbuske full
af blomster blekt och fint och spensligt;
det tycktes, som den vittne bar:
här tårar götos
af jungfrun, från hvars fagre kind
i förtid dessa rosor brötos.

Fallet.

Inatten tonar dofva bruset,
ned vattnet åker utför stupen,
det prässas in i dunkla klyftor,
till skum det fradgar sig i djupen.

På böljekammar blänker skenet
från silfverblanke månens yta
och långa, glitterljusa strimlor
med iltågsfart mot fallet flyta.

Vid hällen, där det stänker pärlor
från vattenhvirfvel vresigt piskad,
en flicka sitter och begrundar,
hvad hon en kväll blef här tilhviskad.

Hon ser på älfven glansen flöda,
den seglar fram och branten hinner;
det gnistrar till och ljufva skimret
i samma ögonblick försvinner.

Hon ser och tycker taflan syfta
på egne lotten, på det öde,

som nyss hon trodde giffrunt henne
för alltid lycka, lycka bjöde.

Lik skimret här på böljan log den
och undan bar det, men framhunnen
till branten, för en stund det glänste
och — lyckans stjärna var utbrunnen.

Bakvändt.

Hon lättledd var trots sina år,
och bort i skogens bryn där gömdes faror;
där gick en dräng med krulligt hår,
som lade ut för henne ljufva snaror.

I lön hon födde fram en pilt,
det var en kväll i skuggan af en fura. —
Då fann hon, hur sitt väl hon spilt;
hon såg det snart i vänners miner sura.

Men rådlös stod hon ej — hon tog
sitt pick och pack och reste in till staden;

till ett anonskontor hon drog
och läste glad med fetstil tryckta raden.

»En amma frisk och stark får plats». —
Hon såg adrässen och lopp dit den pekte;
hon fann en mor, som från strapats
befrias ville, som sin ättling smekte.

Hon tjänsten fick att gifva di
och föda med sin mjölk en annans unge.
Från egna barnet var hon fri,
det ammades af bröst i hembygds dunge.

Och härskapsbarnet växte fort
till följd af riklig, sund och kraftig näring,
men ammans barn blef ej så stort —
det saknade en frisk och god förtäring.

Och ur ett lungsotsanfrätt bröst
det sög en sjukdom snabb och oundviklig
och döden kom och med sin röst
befalde det att öka skörd så riklig.

Men barnet, som vallflickan gödt
 med sina bästa dagars lust och styrka,
 som supit motgift för alt dödt,
 behöfde aldrig sjukdomsbotarn dyrka.

Det frodades i duktig ans
 af fyllda spenar, starka kvinnohänder
 och när ej lönfödd pilt mer fans,
 i lek och ras dess lefnadskraft sig tänder.

Ånger.

Aftondimmans droppar dugga
 fint som däfvat mjöl i kvällen. —
 Öfver dal'n och spridda tjällen:
 grafkorsömn och grafkorskugga.

Matt en skälla höres pingla;
 blå från skorsten flydd dör röken;
 lätt på träd vid gångstigskröken
 löf och hvit blomklase dingla.

Källans mörke rännil pollrar,
 söfver ört med guldgul krona,
 söfver fågelsång, som tona
 tycks lik barn, som sömngt jollrar.

Med sin blick i källodjupet
 sänkt nu kvinnan tärs af ånger. —
 Hon gaf *nej* så många gånger . . .
 lifvet blir nu ensamt lupet.

Hon blott lekte, när det gälde
 alvar, alvar — mänskosällhet.
 Därför nu med stegrad gällhet
 hörs en röst — ett *ve* med välde.

Kval det kallbrandssjuka hjärtat —
 förr kokätt — i kvällen stinger,
 då för kvinnans öron ringer:
 du har sargat, du har smärtat!

I solnedgången.

Kvällsolsglöden faller
 på verandan ner,
 genom löfvärksgaller
 in i smyg den ser,
 slickar blad och grenar,
 färgar alt i rödt,
 medan skuggor sänkas
 dallrande och dödt.

I ett hörn undstuckna
 sitta herrn och frun;
 honom lätjan sårat
 med sin giftharpun
 och i stolen lutad
 har han slumrat in,
 då det förda samtal
 icke glädt hans sinn.

Ensam frun nu vakar
 i den sommarkväll.
 Visor tyckas ljuda

i en ton så gäll,
till ett kaos vandlas
hopen af ackord,
som i hennes inre
få en genklang hård.

Hennes fina anlet'
utaf solglöd kysst
rycker så närvöst och
sucken stiger tyst.
Ledan mera tydligt
tecknas i de drag,
som i sträfhets ökas
mer för hvarje dag.

Då i kvällen buren
darrande och hög
ljöd en solosång, som
till verandan smög,
nådde frun, som gifvit
sig åt drömmar hän
och med vemod hört på
sus från poppelträn.

Förste klare tonen,
tenoristen sändt
ut, i hennes inre
dyster oro tändt,
men när sången tager
i crescendo till,
tjusas hon och närmre
på den lyssna vill.

Hon går fram till räcket,
står så still och hör,
slukar hvarje tonvåg,
som i välljud dör;
men i hjärnan vakna
forna minnen opp
och af skälfning skakas
hennes klene kropp.

Denne sång för henne
en gång lät så klar,
rösten henne ofta
gladt i svunna dar;

samma kväde lifvat
hennes väsen förr,
då det ifrigt klappat
på ett hjärtas dörr.

Och hon undrar bara,
hvem i kväll det mäst
fyller med beundran
vid den glada fäst;
undrar hvem i afton
råkas af den glans,
som hos sångarn säkert
än i ögat fans.

Men den höge sången
väcker mannen nu,
upp han far och ryter
störande sin fru:
aldrig kan man lägga
ögonen ihop
utan att oroas
af nå'n sångarglop! — —

Snart i aftontimman
 rinner kvädet bort;
 västerns purpurflammar
 slockna inom kort;
 men när stilla natten
 lägtras i hvar vrå,
 våta kvinnoögon
 söka i det blå.

Frost.

En envis träta, kärfva ord,
 som slungas mot en kvinna ut —
 och tonen stegras, blicken skarp
 blir hvässt att göra tjänst som spjut.

Så mannen emot dörren går,
 tar hatten på och ilar bort;
 och tystnaden i rummet kall
 hörs åter härska inom kort.

Då står vid fönstret kvinnan kvar
 och skådar öfver torget ned;
 det ligger klädt i vinterskrud
 med frusna spår af tungkörd med.

Hon ser hur kylande och skarpt
 därute är bland snö och is,
 hon finner alt så minnande
 om svår en köld på tusen vis.

Men hur hon blickar mer och mer
 utöfver näjden från sin post,
 så tycker hon, i kammarn dock
 hos henne råder värre frost.

Utanför.

I källarsalen höres larm och skråål
 och i den sene kvällen glaset tömmas
 af män, som skiftas om att ropa: skål —
 alt under det dagslivets sorger glömmas.

Men utanför vid dörr, som står på glänt,
 ses tvänne skepnader med kinder bleka;
 den ene är en pilt, som modren sändt
 att söka rusig fader ömt beveka.

Han sprang, men dröjde länge och till sist
 nu kvinnan ock till krogens trappa dragits.
 Hon hör af gossen, att hans fader visst
 helt nyss med några dryckesbröder slagits.

Och hustrun skälfter, vågar ej gå ner,
 hon fruktar tända makens vilde vrede;
 så skygt hon in igenom fönstren ser
 och önskar blott, att mannen ondt ej lede.

»Tror du att pappa slagen blef» — hon hörs
 tilspörja gossen, men hur hårdt det svider
 i eget bröst, därom ej tanke rörs,
 ty vanan är, att hon för *andra* lider.

Där inne sitter mannen full och svär
 på barn och hustru, som drygt honom plåga,

men utanför står hon, som ännu bär
i sargadt hjärta trogen kärleks låga.

Jordafärd.

Stum tornets klocka var, fastän
ett stoft till grafvens hvila fördes;
kring tämpelluckan smög ej dån,
ej kläpp till larm och tonbrus rördes.

Tyst skred det lilla tåget fram:
blott fyra män, som buro båren;
strax efter gick en kvinna, som
led af nyssfådda sorgesåren.

Vid hennes armar hängde två
små piltar uti svart helt klädde,
med blicken upp till modren sträckt
de sprungo med så tyste, rädde.

Och in det dystra tåget drog
med ny en skatt till dödens gårdar

men molnen skymde i det blå
det ljus, som föll på kors och vårdar.

I öppnad grift blef stoftet sänkt
och modrens tårar marken blötte.
Sist slog en hopplös blick hon upp,
den barnens stumma miner mötte.

De kände ej, de spåde små,
att bästa stödet re'n var brutet,
att hopp om sorgfri ungdomstid
på vingsnabb ström var fjärran flutet.

Men modershjärtat gränslöst sved,
det kände hoppets lust att ljuga,
det visste, att i lifvets strid
till föga tro och kärlek duga.

Och när den skottats helt igen,
den graf, där lifvets lycka hamnat,
dess djup den arma modrens frid
och barnens ljusa framtid famnat.

Barnalifslotter.

Det stridaste snörägn öste
 ur dystra molnhopar ned
 och kyla i luften sig löste;
 i bröst och i kinder det sved.
 Folktomma gatorna stodo,
 ty härskapen höllo till godo
 med ljummare kammarluft;
 i makliga lägen de lågo
 och piskande hällrägnet sågo.

Men ute å ödslig gata
 i slitna trätofflor gick
 en flock af små barn, som prata
 nu mäktade blott med nick;
 stelfrusna lemmanne voro;
 till ögat tårarne foro
 att hviska ständigt om kval. —
 I traspaltor barnen kringlöpte
 och bannor för tiggandet köpte.

Till kvällens senaste timma
de sprungó till bodar och kök
i väder så stygt, att grimma
knapt lades för körsla på ök.
Fast flitigt de benen rörde,
helt litet de med sig förde
till mattomma hemmets bord.
Det lilla de fått, det deltes,
men mat dock för morgondag feltes.

Och fadren, som drucken lände
till hemmet omsider, slog
de små, för det ej de rände
omkring uti köken nog.
Och högt under midnatt snyfta
de spåde, som endast dryfta
den frågan på hvarje stund:
mann' hunger och bannor och kyla
för *altid* vår sol skola skyla?

I rök.

Gulstensljus fabriken lyser,
 visar långa fönsterrader,
 ter åt gatan en utaf de
 väldigaste bland fasader.

Öfver plåttak imrägn duggar,
 puffar upp i stötar korta. —
 Nu hörs hvissling — rasten börjar,
 ångrökspelarn snabbt är borta.

I ett fönster af de högsta
 ses en gosse utåt späja,
 kvafva dunster hälsans blommor
 på hans kind fått tidigt mäja.

Med ett lystet öga spanar
 han ditöfver till de glade
 pojkarne, som efter glammet
 tyckes, som de roligt hade.

Och han hör dem muntert ropa,
ser dem sorglöst rasa, tumla
om i lekar, dem ej tankar
på ett vidrigt öde grumla.

Tyst han sitter, glömmer svälja
tuggan, som på tungan hvilar;
känner ej mer än till hälften,
hur de rispa, smärtans pilar.

Då hörs åter pipan hvissla,
rasten till sitt slut har hunnit;
än en blick vill då han kasta
öfver, hvad så gladt han funnit.

Men utur fabriksskorstenen
vältrar sotmängd rök, som följer
efter väggen framför fönstret
och i mörker alting höljer.

Samum.

I öknens studiekammar
 vid lampans skumma sken
 sitter en magrad yngling
 en glåmig, svulten en.

På hvassa armbågar stöder
 han lockigt hufvud så tungt;
 det tyckes, som vore lifvet
 ej längre hos honom ungt.

Han läser: hur i öknen,
 där kárvanen går,
 giftige Samum bjuder
 en död förutan sår.

Hur människor och kameler
 förgänglighetsstämpel få,
 hur de kadaver blifva,
 som gamar slå ned uppå.

Jag undrar om ynglingstanken
 leddes att akta därpå,
 huru i studiekamrar
 Samumsvindar ock gå.

Hoppets sega kameler
 de bära den unge en tid,
 plötsligt hvirflar en Samum --
 kamelerna störta därvid.

Apoteos.

På bordet stod ett bläckhorn
 bredvid ett halft glas öl
 och papper, som nedsuddats
 och vittnade om söl;
 vid bläckhornet stod lutadt
 ett kort med blommor på
 och tomme portmonäen
 låg utställd likaså.

I rottingstol han sitter
 och ser på detta här
 och menar att det hela
 apoteos just är,
 som passa kunde honom
 med kassa sugen ut
 och erotik, som hunnit
 att få ett snöpligt slut.

Och skrifvarsyssla tråkig,
 som sköttes halft i rus
 och nätter, som ha lefvats
 i dryckeslag och dus,
 de hade här på bordet
 ju sinnebilder bra;
 apoteos ej bättre
 han kunde vilja ha.

◆◆◆

Slocknande glöd.

Han sitter vid kakelugnen
 och stirrar i glöden in,

de hålla nu på att slockna
 och hettan steker hans skinn;
 men rödhvitt strålande flammor
 de alltid hans kärlek ägt,
 han sitter i stolen därför
 med nöje så framåt vräkt.

Men bränderna mer förkolna;
 att vändas i askgrå natt
 de skimrande glödens lågor
 snart flämta blott dåsigt, matt.
 Han ser, hur de sista glimtar
 därinne på ugnens häll
 förtvina och prakten mista
 i råkall midvinterkväll.

Det är, som om låge hans hjärta
 där blottadt på ärilsten
 och nu han där såg aftecknad
 hvar känsla glödande, ren,
 hvarendaste kärleksflamma,
 som bott i hans ynglingsbarm,

hvar sprakande, liflig tanke,
som eldat hans håg så varm.

Det var uti dar, som flyktat,
nu hade det slocknat visst
och lämnat i bröstet inne
en stämning så liknöjd, trist.
Och därför, när kolen svartna
och bränderna mörka bli,
det är, som hans egen lefnad
sig såge speglad däri.

På kuskbocken.

Den damgråa droskan rullar
bort öfver gatans slask och dy,
så äfjan kring hjulen skvätter
i droppar tunga som bly.

På kuskbocken tronar sömnig
körsvän med yfvigt, rödbrunt skägg,

han sänder tröttvordna blickar
upp emot nyrappad vägg.

Han söker ett fönster, finner
det tomt som hans inre och is
har fäst sig i klumpiga tappar
på sirad, konstsmäckad fris.

Förbi har han hastigt ilat
och hinner så fram till en knut,
där smalare gränden mynnar
i bredare gatan ut.

Där uppe bland folk, som myllrar
rastlöst längs nötte trottoarn,
ser han en piga, som leder
vid händren små välklädda barn.

Ett enda ögonkast bara —
och svunnen är synen, men upp
för inre blickar det stiger
af hågkomster kär en grupp.

De tolka i veka toner,
 hur han i hennes sällskap fann,
 hvad länge han ansåg vara
 den högsta fröjd för en man.

Då hade där stått som hägring
 ett hem, öfver hvilket ju låg
 det fagreste skimmer kastadt
 och henne och barn han där såg.

Men droskan vaggande hoppar
 och syner, som sväfvat förbi,
 bli söfda till ro, fast de voro
 hans hela lifs poesi.

På orätt plats.

Utanför smedjan står han
 i upprymdt lag,
 där diskuteras frågor
 af skilda slag,

men smeden, hur han ordar,
får jämt en pik,
för det han slungar oftast
en dum replik.

Kamraterna värdera
hans infall blott
för ämnen, som de gifva
åt skratt så godt,
men kärnen i det sagda
de märka nog,
han ej ur tidningsspalter
och böcker tog.

Och genom gatan tränger
ett stormigt gräl,
det högljudt råa larmet
sig framåt stjal,
det når till andras öron
och snart där stå
så många den ordtvisten
att lyssna på.

Då slänger smeden retad
ett glåpord ut
och luffar in till äsjan
och drar till slut,
se'n järnet, som skall svetsas
ihop, han lagt
i elden, tunge bälgen
med gammal takt.

Men nu ej längre skäms han,
ty klanderfritt
gå hand och tanke enta,
när järn blir smidt
och när mot städet bultar
med raska slag
den skickligt förde hammarn
ej matt och svag,

Då vet han ingen kommer
med pikord hvast,
när tappert gnistor spruta
i eldröd kvast. —
Men att hans kunskap ute

i tvifvel satts,
berodde på, den uppträdt
på orätt plats.

Dumheter.

Kringhvärfd af böcker
på alla kanter,
kalfskinnsinbundna
praktfolianter,

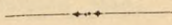
Sitter uti en
stol, som håller
på att gå sönder,
doktor Toller;

Skrufvar sig varsamt
fram och åter;
blicken vandra
kring han låter.

Än slår den ner på
 mumieparten,
 än af en vas den
 häjdas i farten.

Mumien besinna
 är tusenårig,
 vasen af sekler
 rispad och fårig. --

Toller fann vishet
 i antikviteter,
 därför *det nya*
 blir idel dumheter.

Försnillning.

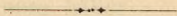
Quom prästen det lästes i bladen,
 han stulit ur almänna kassor.

Uppståndelse vardt det i staden —
 det taltes om tilgrepp i massor.

Det taltes om skingrade medel
och vänner med borgen bisträckta:
där nämndes ock om en skuldsedel,
hvars namn funnits ej vara äkta.

Men ingenstäds hördes man klandra,
det myckna han mänskor inbillat;
att vett och förnuft han för andra
å ämbetets vägnar försnillat.

Att tankar han skingrat, att längre
de ledning ur töcknen ej funno,
att synvidd han ofta gjort trängre,
att ljus han släckt ut då de brunno.

Två taflefigurer.

Å *Muncaczys*: Kristus inför Pilatus.

Ömmande,
milda strålar utåt sväfva,

strömmande
 rikligt att i hjärtan gräfva. —
 Vetande,
 att de frusna tegar finna,
 letande
 han dem sändt mot man och kvinna.

Prisande
 den, som jord och himlar danat,
 visande
 anden sanning, den ej anat,
 bringande
 vän och ovän ord så rika,
 tvingande
 råheten för höghet vika;

Lidande
 i det svåra pröfvad, mogen,
 stridande
 intill död på korset trogen,
 dignande
 under grymma mänskors händer

signande
ögat han mot höjden vänder.

* * *

Å Cederströms: Färlsningsarmén.

Drömmande
vaggar tanken som i gunga,
gömmande
sig i ifrigt ord från tunga;
trånande
sucken efter hjärtan jagar.

(Hånande
man blott skämtar och beklagar.)

Värdighet,
som ej nötes af begabning,
hårdighet,
som ej dör i lönlös drabbning. — —

Skärande
toner tyckas envist ljuda,
bärande
vittne om, hvad tron kan bjuda.

Varande
 lycklig hvarje gång hon lider,
 sparande
 ej sin kraft hvar gång hon strider,
 blickande
 svärmiskt framåt kvinnan fäktar,
 skickande
 sanning ut, så godt hon mäktar.

* * *

Den förra taflans glanspunkt var en man,
 den andras åter var en kvinna,
 jag dock i bådaderas ögon fann
 densamme starke elden brinna;
 de bägge glödde af en hjärtats tro,
 de vittnade om sanning, som de kände
 och bägges mål var salig himmels ro
 och mänskokärlek deras inre brände;
 men hånets gissel kring dem hven,
 fast aldrig ondt de velat —
 de endast i en afsikt ren
 sin frid åt andra delat.

Vid en eläkrisk cäntralstation i Göteborg.

(Decämberafton)

Stor båg-ljuslampa, som kring salen kastar
ett bländhvitt sken. — Dynamoaxeln hastar
omkring i hvinande, brådstörtad fart
och remmar hårdt mot glatta trummor hamra,
kolfslagen tona doft, ventiler slamra;
i harmoni går alt så underbart.

Ur glödljusfibern snillets blick framlyser,
dess klare glans en värld af under hyser —
af häpnad slagen står du, ser dess blink.
Maskinen stänkar, ångan brännhet rusar
i trånga rör — ett larm kring örat susar —
men plötsligt alt står tyst på gifven vink.

I fin butik där alt af lyxen tränges,
där mörkrets välde dränkes, utestänges
af ström, som löper snabb i koppartråd,
där väljer du en kväll i dagglans skänker
för jul, som stundar; — säg dock: om du tänker
på den, som danar denne ström så bråd?

Flyr tanken dit, där smörjarn står med kannan
 mot väldig axel böjd — gång efter annan
 där hällas olja i ett lagers kopp.

Laviner lika jättedrifhjul ila,
 de unna mannen ingen ro och hvila;
 alt skyndar rundt i omotståndligt lopp.

Kring ändlös rem, som pilsnabb undan glider,
 han klättrar djärf, fast vakna ögat svider,
 fast ur hans sträfva hy det pärlar svett.

I nattens timmar han dynamon sköter
 med ängslig möda träget, då du nöter
 din tid i fäst, åt hvilken ljus han redt.

Och eldarn står med skyffeln natt i ände,
 han matar glupska lågan, fast hon brände
 hans hud så hett — ångpannan törstar jämt. —
 När du på mjuka dynor slumrar, stöder
 mot sotigt handtag han en kropp, som blöder
 den sega kraft, som vakan undan skrämt.

Det grep mig djupt, att se de händer mödas,
 på hvilkas bud de tusen lågor födas,

de där för snillet sjunga lofsång sann. —
 I stoftet böj dig du, som tiden öder
 i maklig ro, för desse trogne bröder,
 som bära vittne om: *hvad mänskan kan.*

Den glödande rosen.

Där stod en rosenbuske
 med fina, gröna blad,
 som tvåddes ifrån morgon
 till kväll af solskensbad.

Och rosenbusken bidde,
 att sväld och mognad knopp
 snart skulle brista sönder
 till ros på grenens topp;

Ty blott en knopp en enda
 på hele busken fans,
 men en, som tycktes dölja
 en ros af härlig glans.

Då steg en morgon solen
i strålvarmt majestät
och höljde det i purpur,
som nyss en daggflod grät.

Men solen snart hann högre
och brände jordens fält;
och såg omsider busken,
som sig i brynet stält.

Hon såg den svälde knoppen
och kysste honom ömt,
som hade hennes strålar
förr enslingen helt glömt.

Då brast det gröna höljet
och rosen skär och fin
slog ut en kalk, som lyste
från hvitt till karmosin,

Och lena bladen spredo
en kostlig rosadoff,

som bars af lätta fläktar
in under trädens loft.

På taggig stängel hängde
den rosen stolt och skön,
men ur dess inre trängde
dock ständigt varm en bön.

Ty fast så rik hon visste,
hon var den blomman skär,
hon kände sig så ensam
på rosenbusken här.

Ja, bladen stodo redan
i färd att blekna, ty
hon mäktade ej hålla
det kvar, som ville fly.

Och rosen bad till solen
om färg så purpurröd;
hon bad om, hvad som nämnes
i lefnadsvåren: *glöd*.

Hon bad, ty dagligt växte
den trånad en gång grott
och lifvet henne tycktes,
som i en graf hon bott.

Då kom en solig middag
en fjärl silfverhvit
och kretsade på fältet
så muntert hit och dit.

Han såg så fager stråla
den ros i skogens bryn
och märkte hur hon hastigt
fick purpurfärg på hyn.

Och fjärln full af tjusning
till röda rosen flög;
han kysste fina bladen,
och saft och doft han sög.

Och rosen kände strömma
vid fjärlns rusningskyss

i ådran varme glöden,
hvarom hon bedit nyss.

Hon kände något svalla
på en gång ljuft och hett
och kände, som hon smultit
med fjäriln hop till ett.

Men fjäriln dröjde länge
och kysste fager ros
så ifrigt, som han fruktat,
hon skulle fly sin kos.

Och rosen — hur hon glödde,
hur rikt hon dofter spred,
lät saften sin framprässas,
tils i hvar närv det sved.

Men fram där sam på himlen
af skyar mörk en hop —

då glömde fjäriln rosen
och flög vid stormens rop.

Och ilarne de kommo
och skakade den gren,
där rosen ännu lyste
af rusets återsken.

Så kom en stöt, som bräckte
den smale stängeln af
och rosen slöt sin lefnad
midt i sitt glädjehaf.

Men hur belåten föll hon
till jorden icke, då
hon unnats i sin sommar
att glöda, glöda få.

Hon smakat hvad i lifvet
är ljufvast och mäst skönt:

att njuta af den kärlek,
hvars kraft och glöd man rönt.

Fast stormen tidigt kommit
och gjort på lifvet slut,
hon hunnit dock att hylla
de orden: *lef och njut!*

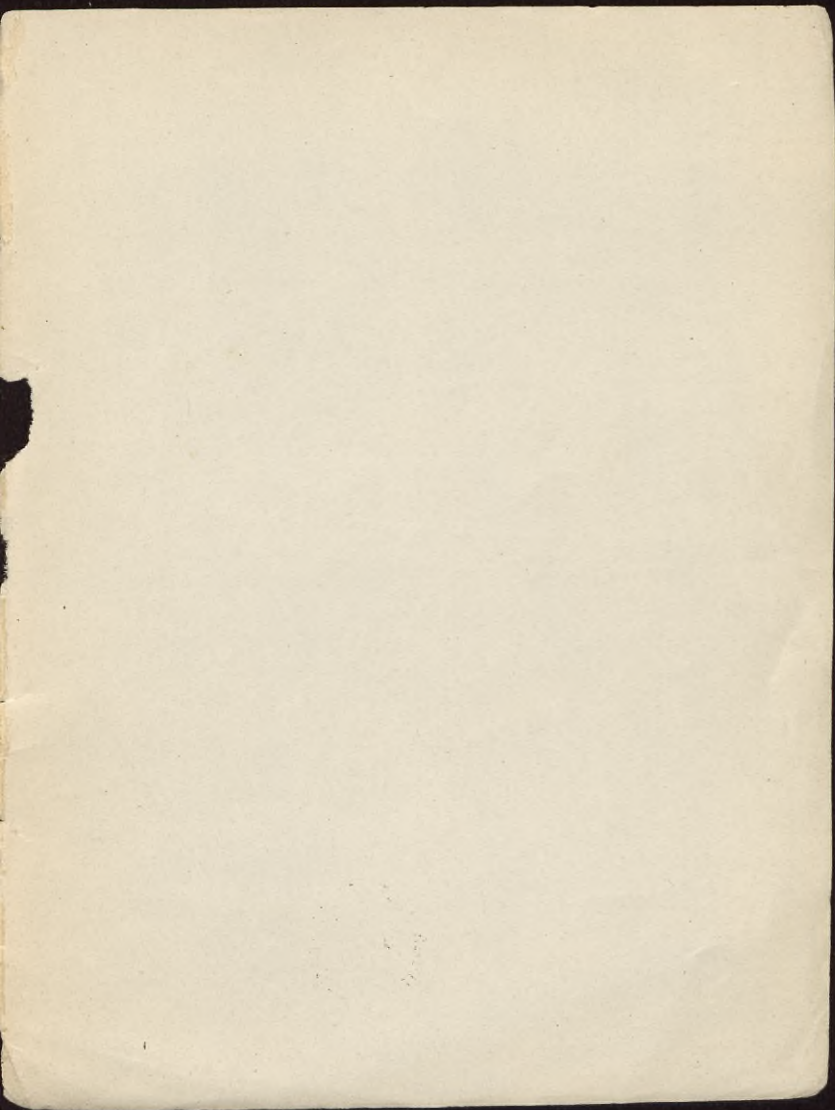

Innehåll.

Till Läsaren	sid. 3.
Ungdomspassion	> 4.
Den sofvande prinsässan	> 7.
Forskaren	> 9.
Flykten	> 11.
BILDER OCH REFLEXIONER	> 13.
Aerolither	> 13.
Vågbrytaren	> 14.
Isgång	> 15.
Väderkvarnen	> 17.
Korsbärare	> 18.
Bärgsprängare	> 19.
Folkökning	> 21.
Skogsbilder	> 24.
Återfunnet	> 31.
Mott och mal	> 35.
TAFLOR OCH INTRYCK	> 36.
Sällhet	> 36.
Innestängd	> 38.
Förblödning	> 42.
Vid ruinen	> 44.
Fallet	> 45.
Bakvänt	> 46.
Ånger	> 48.
I solnedgången	> 50.

Frost	sid. 54.
Utanför	» 55.
Jordafärd	» 57.
Barnalifslotter	» 59.
I rök	» 61.
Samum	» 63.
Apoteos	» 64.
Slocknande glöd	» 65.
På kuskbocken	» 67.
På orätt plats	» 69.
Dumheter	» 72.
Förnillning	» 73.
Två taflefigurer	» 74.
Vid en elektrisk cäntral	» 78.
Den glödande rosen	» 80.

X-50